

Det, der er af størst Betydning i hele dette Spørgsmaal, der i Øjeblikket mere eller mindre beskæftiger alle i vort Land, er da ogsaa — ikke i første Række, hvad der skal gøres med den Mand eller de Mænd, som i denne sidste Tid har forbrudt sig saa forfærdeligt, men i allerførste Række dette: Hvad kan der gøres for at *forebygge*, at der øves Voldtægt imod vore unge Piger og især imod vore Børn? Hvad kan der gøres, for at saa faa som muligt rammes af denne frygtelige Skæbne?

Og det vi, der staar med et vaagent Øje, men uden Magt, med Spænding og Ængstelse spejder efter, det er: hvilke Betingelser der er i vort Folk for at finde de rette Midler og træffe de rette Foranstaltninger imod et saadant Samfundsonde som det, vi her staar overfor — med Spænding og Ængstelse, thi der er meget, der tyder paa, at Betingelserne kun er ringe.

Der er i denne Tid sagt og skrevet mange stærke Ord om det Umenneske, som skændede og dræbte den lille Pige deroppe i Aarhus, om det Dyb af Brutalitæt og pervers Lystfølelse, som var i denne Mands Sind; men det synes mig, at Begivenheden i Aarhus har bragt adskilligt andet frem til almindelig Beskuelse, som giver et ikke mindre sørgeligt og beskæmmende Indblik i Menneskers Sind, og som maa virke i høj Grad nedslaaende paa enhver, der nærrede det Haab, at det sunde og det stærke og det rene trods alt havde faaet mere Magt i vort Folk.

F. Eks. saadan noget som den Blanding af væmmelig Sentimentalitet og raa Nysgerrighed, der drev Folk ud i Skarer til Plyndring af det Træ, hvori den lille Pige havde været hængt, og af det Stykke Jord, hvor Udaaden var sket — en saa gennemført Plyndring, at Morderen, da han nogle Dage efter blev ført derud, ikke kunde kende Stedet igen.

Samtidig er Brutalitæten kommet stærkt frem i den megen uoverlagte Tale om Lemlæstelse og Dødsstraf; her har det til Skam for os som Kulturfolk vist sig, hvilken Magt den primitive og ukultiverede Gengældelsestanke endnu har i os, hvorledes det forældede Princip „Øje for Øje, Tand for Tand“ stadig hyldes, hvor lidt det er gaaet op for vor Tids Mennesker, at Brutalitæt avler Brutalitæt, hvor sparsomt det er forstaaet, at Samfundet jo vilde slaa ind paa Forbryderens Vej og ledes af forbryderiske Instinkter ved at følge Principet: den, der har slaaet, han skal slaas; den, der har dræbt, han skal dræbes.

At kalde dette Retfærdighed er meget langt fra Forstaaelse af Retfærdighedens Væsen. Den stærkeres Ret er det og intet andet.

Og i selve den Stemningsbølge, der i disse Dage er gaaet hen over Landet, ligger der noget beskæmmende — at der virkelig skulde ske noget saa forfærdeligt for at ruske os op af vor dorske, egenkærlige LigeGYldighed. Ingen af os kan jo dog være uvidende om, at der ofte øves Voldtægt og Forsøg paa Voldtægt; vi ved, at det i Regelen gaar ud over

de i dobbelt Forstand værgeløse: de fattige Børn; vi ved, at der tages lempeligt paa den Art Forbrydelser, at de ofte gentages af samme Menneske. Og dette gaar for sig Dag efter Dag, Aar efter Aar, uden at det i særlig Grad sætter Sindene i Bevægelse, uden at Ansvarsfølelsen vækkes og bliver Drivkraft til Handling.

Og i den Sløvhed og LigeGYldighed, der aabenbarer sig hos Forældre. De ved, at der gaar en Mand omkring, som er en stadig Fare for deres egne og for andres Børn, men de tier, de sætter ikke Himmel og Jord i Bevægelse for at faa saadan en Fare fjærnet, saadan en Smittekilde tilstoppet. Især paa Mødrene falder Ansvar et tungt. Hos Dyrene mærker Moderinstinktet med den fineste Fornemmelse den Fare, der nærmer sig Ungerne; hos Menneskene er dette Instinkt ofte sløvet eller helt dødt. Blandt Dyrene kæmper Moderen som en rasende — ja, sætter undertiden Livet til — for at forsvare sit Kuld; blandt Menneskene er der ofte mange andre Hensyn, der gaar forud for det, at forsvare og beskytte de smaa.

Det maa dog ikke glemmes, at under de nuværende Samfundsforhold, der i mange Maader er i Disharmoni med Livets Love, i Modstrid med de naturlige Instinkter og Krav, er det ofte Kampen for Tilværelsen, der tager Moderen bort fra Børnene og berøver dem deres naturlige Værn.

Der er ogsaa i denne sidste Tid bleven kastet et skarpt Lys hen over den Slaphed og ansvarsløse LigeGYldighed, hvormed Myndighederne møder og behandler den Art Forbrydelser og Forbrydere, hvorom her er Tale. Den Øvrighed, som bliver vidende om, at en Mand forfølger og truer Smaaabørn, bør begribe, at en saadan Mand er farlig for sine Omgivelser og bør handle derefter, og den Øvrighed, som ikke griber ind i Tide, men lader en saadan Mand drive sin Galsskab til Voldtægt og Mord, er medansvarlig i Forbrydelsen.

Og den Øvrighed, som efter at have arresteret en Mand for at have opført sig paa en modbydelig Maade overfor Smaapiger, løslader ham imod Kautation, den Øvrighed har ikke en tilstrækkelig Forstaaelse af sit Ansvar og sine Pligter.

Og den Lovgivning og de Lovens Haandhævere, som beskytter Samfundet imod Kleptomaner og Pyromaner, imod saadanne Personer, som forgriber sig paa døde Ting, men som ikke forstaaer at beskytte Samfundet imod saarløse Personer, som under Paavirkning af et sygt eller tøjlesløst Driftsliv eller under Paavirkning af Alkohol forgriber sig paa levende Væsener, ovenikøbet paa Samfundets svageste og værgeløse, den Lovgivning og de Lovens Haandhævere har ikke fuldt ud magtet deres Opgave.

Det synes mig, at naar vi staar overfor Voldtægtsforbrydelsen, og naar vi spørger: Hvad kan der stilles op derimod? — saa vil man være meget langt fra at have fundet de rette Midler og truffet de virkningsfuldeste Foranstaltninger, hvis man standser ved dette: